

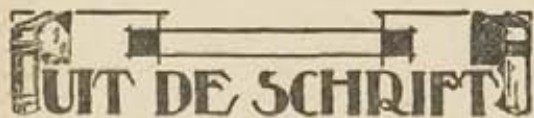
Zijn Woord, dat wij in ons kerkelijk handelen niet te werk gegaan zijn naar eigen believen en menselijk goedvinden, maar naar den eisch van Zijn heilgdom, ons bekend gemaakt in Zijn Woord. Wie is Mijne moeder, of Mijn broeders? Zoo wie den wil van God doet, die is Mijn broeder en Mijne zuster en moeder.

Daarom is ook niet hij een kerkscheurder, die zich in geloof en leer en handeling houdt aan Gods Woord en Waarheid en Ordening, en daarom den gemeenschapsband verbreken moet met hen, die voor dat Woord zich niet buigen, naar die Waarheid niet spreken en leeren, naar die Ordeningen zich ook in het kerkelijke niet gedragen, en voorzover zij zich in dat alles van dat Woord, die Waarheid, en die Ordening losmaken, of er zich tegen stellen. Ook al breekt die aan Gods Woord gehoorzame, die Waarheid Gods geloovig belijdende, aan die Ordening Gods zich in ootmoedigheid onderwerpende, dan ter wille van die gehoorzaamheid en belijdenis met vader en moeder, met vriendenkring, met de kerkgemeenschap, waartoe hij behoorde, met allerlei inrichting en personen, hoe hoog ook en in eere, met de groote menigte, zoodat hij schier alleen komt te staan, en slechts overblijft met weinige getrouwen, niet geteld in de wereld misschien om geringheid van aanzien en weinige beduidendheid van getal, dan is nochtans niet deze een verscheurder van 's Heeren kerk, maar integendeel die hoogen en grooten en invloedrijken en menigten, die zich niet naar eisch buigen voor Gods Woord, Zijne Waarheid niet onverschuld belijden, maar door hunne dwaalleer verbasteren, en in het kerkelijk handelen niet den Heere en Zijn recht laten heerschen, maar menselijke hoogheid ten troon verheffen, en hiërarchie en synodocratie Zijne kerk willen doen overheerschen.

In dit laatste geval wordt breken met de zulken en hun doen en gezelschap plicht naar Gods Woord, en om der Waarheid des Heeren en des heils Zijner gemeente wille. Banden des bloeds, banden van vriendschap, banden van kerkelijke gemeenschap, banden van volgzzaamheid en onderdanigheid, moeten dan verbroken worden, om niet door den Heere als waarlijk de Zijne verloochend te worden. Niet een legelijk, die zegt: „Heere, Heere“, niet een legelijk die in 's Heeren naam profeteert en krachten werkt, misschien wel vele krachten, niet een legelijk, die zeggen kan: wij hebben met den Heere gegeten, en in onze straten heeft Hij geleerd, zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar slechts hij, gering of in aanzien, ambtsdrager of niet in eenig bijzonder ambt staande geloovige, die doet, ook in het kerkelijke, den wille Gods, ons in Zijn Woord geopenbaard.

Geen menselijke beschouwingen en oordeelen gelden hier. God vraagt ons eenmaal niet, of we gedacht en gedaan, geloofd en gehandeld hebben, zooals die of die het ons zeiden, noch of wij ons gedragen hebben naar die of die ons voorgingen, maar of wij ons, ook in het kerkelijk denken, belijden, en beleven, gedragen hebben naar wat Hij ons gebod in Zijn Woord, hetzij wij vele, of maar weinige, medestanders hadden, en hetzij grooten en machtigen en menigten zich tegen ons stelden, hetzij dit anders mocht wezen.

Zoo wie den wille Gods doet, die is des Heeren broeder en zuster en moeder. Die is de rechte kerkbouwer en bevorderaar van haar heil. De anderen, hoe velen ook, hoe geleerd, hoe in aanzien, zijn kerkbedervers en kerkverwoesters, met hoe gansch andere en verheven namen zij zich ook mogen versieren.

UIT DE SCHRIFT

Verbandsactiviteit ¹⁾.

Gijlieden zijt kinderen der profeten en des verbonds, hetwelk God met onze vaderen opgericht heeft. Hand. 3: 25a.

Deze woorden openbaren den verbondslust des Heeren. Ze willen de diepste beweegredenen ontdekken van den genaderoop, die komt tot een volk, dat Christus' bloed in wraakgeroep heeft aangedurfd!

Petrus zet hier den eisch der bekeering onder de spanning van Gods verbondsrechten. Weinige weken geleden heeft het volk der Joden het bloed van Christus tot een oordeel over zich ingeroepen. In het volk zelf ligt dus alleen motief voor het wraakzoekend bloed van Hem, Dien zij verdoemd hebben, maar Die door God is gerechtvaardigd.

Wanneer dan later door Petrus de roep der bekeering tot hen uitgaat en de stem van Christus' bloed tot vergeving wordt gepredikt, moet de grond daarvoor gezocht worden buiten het volk. Daarom wijst Petrus ook naar het verbond, dat God opgericht heeft, eeuwen vóór zij leefden, hoewel Hij hen toen reeds in dat verbond medebegrepen heeft, als kinderen van die vaderen! Dat is dan ook de diepste grond voor den genaderoop nu na de Christus-verwerping alleen de vloek kon verwacht worden.

Hierin maakt God openbaar Zijn verbondslust. Want deze roep is alleen vrucht van de trouw des Heeren. Het verbond brengt ons immers, wat betreft zijn oorsprong, zijn vastheid en bewaring BUITEN ons zelf tot God!

't Is de HEERE, Die dat verbond heeft opgericht. Van Hem ging het uit, van Zijn welbehagen; 't is uitvloeisel van Zijn souvereinen wil, die in genade Zich een volk verkiest en grijpt en bewaart. In Hem alleen rust het. Niet de vaderen hebben het verbond met den Heere gezocht en gesloten, maar God heeft de vaderen gezocht en in Zijn verbond opgenomen. En zij hebben pas later, na Gods afkondiging van het verbond, dit dankend kunnen aangaarden.

Zoo heeft de HEERE dit verbond ook gebracht tot en gehandhaafd in geslachten. Hij heeft aan Zijn volk kinderen des verbonds gegeven, en hen zoo in Zijn verbond ingezet. Zoo zijn ze nu erfgenamen, niet door eigen wil, maar omdat ze erfgenaam gemaakt zijn, omdat ze zonen en dochteren door God genaamd zijn.

En nu kan de HEERE zijn verbond niet vergeten. Hij kan Zijn beloften niet intrekken. Hij kan Zijn verbond niet laten doodloopen in het slop van onze zonden. Daarom komt Hij weer, en komt Hij telkens, en werpt Hij Christus' bloed niet tot wraak, maar tot rechtvaardiging onder Zijn volk, opdat een ieder die gelooft in Zijn eeuwige verbondstrouw, bewezen in Christus' bloed, nog het leven verkrijgt.

Uit die verbondstrouw van God alleen is te verklaren elke roep tot wederkeer. Hij kan en wil niet rusten bij een weggezonden verbondsvolk, bij alleen-maar-weggevoeren en onttrouwe verbondskinderen; Zijn trouw zocht telkens weer de handhaving van Zijn verbond in den gedurigen roep tot wederkeer, tot terugkeer tot Hem. 't Is deze verbondstrouw, die ons bewaart, die ons vasthoudt, die tot ons brengt den roep der genade in ons jeugdleven vol verbondsschending. 't Is die trouw des HEEREN, die ons opzoekt en aan ons werken wil door de kerk, door ons verenigingsleven en door zooveel meer, opdat wij behouden blijven als erfgenamen Gods.

En diezelfde trouw des HEEREN geeft ons den vasten troost in onzen terugkeer nimmer aan Zijn genade te vertwijfelen. Want in het feit, dat Hij het verbond heeft opgericht naar Zijn welbehagen ook met ons, juist met ons, ligt de zekerheid, dat we niet mogen twijfelen aan Zijn wil genade te bewijzen aan ieder, die pleitend op dit verbond, zich keert tot Hem.

Zoo brengt de HEERE ons in en bewaart Hij ons bij Zijn verbondsgemeenschap. Maar deze daad des HEEREN roept om en eischt onze weder-daad. Want verbondsgemeenschap is er alleen, wanneer de twee partijen in het verbond actief zijn; niet tegen elkaar, maar met elkaar mede-werken; wanneer er een samenwerken is wederzijds. Wordt slechts aan één van beide partijen het „werken“ overgelaten, dan is dit een verbreken van het verbond en de verbondsverhouding terugbrengen tot de éénzijdigheid van haar oorsprong. De eerste wet van elk verbond is, dat beide partijen in rechten en plichten naar elkander zullen heenwerken en met elkander zullen samenwerken. En dat niet voor een oogenblik, maar in permanente, doorlopende actie. Het verbond is nooit een motief voor rust, maar zet voortdurend in de spanning; vereischt een voort-

durend spreken en luisteren; een doen en laten; een vragen en gevraagd worden.

Daarom moet ons leven zich hierdoor kenmerken, dat het voortgaat in verbondsgehoorzaamheid aan den HEERE. Er is geen gevaarlijker vijand van het verbond dan de gedachte, dat het invoert in het land van zachte en zoete rust — een toestand van niets-doen en stil-zijn. Ja, het verbond brengt wel tot rust, tot het land van rust — maar tot het rusten IN God. En rusten IN God is voortdurend werken aan het lustwerk des Heeren. En dat met den altijd-doorgaanden werklust des Geestes.

Zoo vraagt het verbond met een elk oogenblik beklemmenden eisch de daad der gehoorzaamheid van ieder, die in dat verbond is opgenomen en leven wil.

Daarom riep Petrus tegenover de valsche verbondsbewoening der Joden in den Naam des HEEREN terug tot de gehoorzaamheid, tot de levende eischen des Verbonds, want de Joden gebruikten het verbond als motief voor rust. Ze roemden er in dat het verbond er was en zij het volk des verbonds waren, alleen reeds daardoor, dat ze lid waren van de Joodsche natie — dus meenden ze rustig te kunnen zijn.

Van deze doodende verbondsbewoening roept Gods Woord door Petrus hen terug. 't Verbond is nooit een grootheid, waarin we slapend kunnen rusten. Het verbond des HEEREN zet ons onder spanning.

Het vraagt voortdurend een actief volk — verbondskinderen, die zich geven in daden des verbonds zijn, mogen we niet rusten in de hangmatten die we gehangen hebben aan de boomen van den hof des verbonds, maar moeten wij opstaan en werken en bebouwen den hof. Dat is de blijvende eisch des verbonds.

Er moet iets gedaan worden! Veel, ja alles gedaan worden. Want het verbond komt met rechten; het plaatst elk oogenblik voor het aangezicht des Heeren en wil, dat we altijd de stem des Heeren zullen hooren. Want het verbond moet voortdurend bevestigd worden in de voortdurende actie, en kan nooit tot rust komen, dan tot het rusten in de blijvende, steeds weer nieuw gevraagde daad van gewillige gehoorzaamheid.

't Is de erkenning van dit verbondsrecht des Heeren, dat brengen moet tot de juiste activiteit in het verenigingsleven. Deze erkenning ontrukkt het werk voor en op de verenigingen aan den doodenden sfeer van particuliere liefhebberij, en zet ook dat werk en den verenigingsplicht van elken jongen en elk meisje onder de spanning van de verbondsrechten des Heeren op ons! Zijn rechten zijn onze plichten. Maar deze verbondsplichten worden dadelijk verbondsvoorrechten voor allen die dankend den God des verbonds erkennen.

¹⁾ Deze meditatie van de hand van wijlen Dr. M. B. v. 't Veer troffen wij aan in het orgaan van de Geref. Jeugdcentrale te Groningen, September 1936. Wij meenen haar onzen lezers niet te mogen onthouden.

OPVOEDING EN ONDERWIJS

In de wereld van den Bijbel.

I.

Een van de onmisbare voorwaarden voor het goed verrichten van waarlijk Geestelijken arbeid is de voortdurende bezinning en dus ook de voortdurende kritiek op de motieven waaruit, de doeleinden waartoe, de houding waarin en de wijze waarop men dien arbeid verricht.

Wanneer ik zoo spreek van Geestelijken arbeid, dan gebruik ik het woord Geestelijk, dat met een hoofdletter moet geschreven worden. Met dat woord wordt, gelijk U wel bekend zal zijn, aangeduid dat, wat in het Nieuwe Testament pneumatisch wordt genoemd. Dat is een woord uitsluitend doeleind op den Heiligen Geest van God. En het duidt altijd iets aan dat door den Heiligen Geest beslissend wordt beheerscht in oorsprong en karakter, werking en tendens. Geestelijke arbeid is dan die mensche-

lijke arbe
voortdure
Geest va

Tot de
schen arb
wijs op o
worden.
derwijs g
dat zich
van den
op zijn be
ls het ni
dienst sta
wil we
koningsh
kan alle
onder de
Maar wie
ook ten v

Als nu
werk is,
voortdure
zeker oo
pelijk ka
van wijs
moetwot
voor alle
pactisch
en werki
richt. Eet
een zich
Heiligen
el hetzelf
het lever
werd en
Heiligen

Tot de
onze chri
en met d
graag eer
Ik wil
het feit,
den teek
steken ni
Bijbel".

Scholer
Inrichting
voor alle
Neen, o
bijbreng
kwasi-we
innige ov
reeds ver
ik heb he
de kennis
men inden
de kennis
spreken e
land en d
van de m
ziel en li
denk voo
God, Die
taal en
denk voo
in Wien
dagelijks
heerschap
In het
wijzen va
meerder
komen k
doelstelli

Als nu
christelijk
dan moe
alles sch
scherpzie
de geloof
staan, Ze
wezen als
De bijbel
fundamen
Alleen in
Jezus Ch
belichting
kleurige

Dit all
zelf de v
bijbel he
onderwijs
een ooge
als vanze
werk te